

88. Anmodning om en særdomstol

Har dommerne immunitet? Eller skal de også følge loven og risikere at blive stillet til regnskab, hvis de ikke gør det? Dette kapitel er en anmodning til Folketinget om at etablere en uafhængig særdomstol, der kan behandle kvalificerede retssager mod Domstolsstyrelsen.

En tænkt historie: Du køber et medicenter

Lad os for eksemplets skyld antage, at du vil købe et medicenter eller lignende. I historien tilbydes det af Laserdisken for 17.540 kr. Du kontakter Laserdisken og bliver bedt om at betale 17.540 kr. inden en bestemt dato. Det gør du, hvorefter du får at vide, at medicentret kan afhentes på et angivet tidspunkt.

Fuld af forventning møder du op på det angivne tidspunkt, men i stedet for at få medicentret udleveret, får du besked på at hente det på Vesterø Havn på Læsø, og det skal du gøre inden 14 dage. Det kan du ikke, for på grund af et udbrud af Covid-19 er færgedriften indstillet, og du har ingen mulighed for at komme til Læsø. Som konsekvens af din forsømmelse mister du medicentret og får endda en regning fra Laserdisken på 40.000 kr. for den ulejlighed, du har forårsaget.

Fik du en tilfredsstillende behandling af Laserdisken i den historie?

Den virkelige historie: Da jeg anlagde sag mod dommerne (kapitel 60)

Ifølge retsplejelovens § 259 kan enhver “både som sagsøger og som sagvolder gå i rette for sig selv” (side 693). Det har jeg prøvet adskillige gange. Jeg er nok den privatperson i Danmark, som har ført flest retssager ved flest domstole.

Jeg havde fået et problem med et antal dommere, efter at Dorete Bager havde påført mig et tab ved at forbyde mig at returnere 2.230 film til mine leverandører (kapitel 56). De andre dommere kunne have reddet situationen, men ingen af dem ophævede forbuddet mod at sende filmene retur. De var alle fokuseret på at dække over Dorete Bagers og FDV’s formelle fejl under den uvarslede bevissikring. Jeg var nødt til at anlægge en retssag for at afdække det faktiske forløb, få placeret et ansvar for de mange krænkelser og få erstatning for mine betydelige tab.

- Du skal betale 17.540 kr. og aflevere alle dine bilag i tre eksemplarer senest den 14. september 2009, svarede Københavns Byret.

Jeg gjorde, hvad retten havde bedt om. Jeg betalte og afleverede bilagene. Så fulgte en indkaldelse til et forberedende retsmøde med en specificeret dagsorden. Jeg forberedte mig via spørgsmål til Retten i Aalborg om “dens stilling til sagens faktiske omstændigheder” jf. dagsordenens første punkt (side 837).

Jeg trodsede en snestorm for at møde i Københavns Byret i forventning om, at vi skulle drøfte emnerne på dagsordenen, men det skulle vi ikke. Jeg skulle møde blot for at modtage meddelelsen om et advokatpålæg efter retsplejelovens § 259, og da jeg ikke kunne finde en advokat, der turde risikere sin karriere ved at føre retssagen, blev den afvist, og jeg blev pålagt at betale yderligere 40.000 kr.

Uafhængig og upartisk: Objektive kriterier

De europæiske demokratier har etableret et domstolssystem, hvor borgerne kan få løst opståede stridigheder om deres borgerlige rettigheder og forpligtelser. Det følger af menneskeretskonventionens artikel 6, at disse stridigheder skal afgøres af "en uafhængig og upartisk domstol" (side 647), men var det krav opfyldt?

Spørgsmål om habilitet - om man er *uafhængig* og *upartisk* - skal vurderes på grundlag af både objektive og subjektive kriterier. Lad os se på de objektive først.

Hvis en dommer ved et tilfælde får tildelt en sag mod sin egen søn, som f.eks. er anklaget for spirituskørsel, vil han trække sig og overlade sagen til en anden. Han kan bestemt godt være saglig og nå frem til den rigtige dom, men da tiltalte er et nært familiemedlem, er der en potentiel risiko for, at dommeren er påvirket af en interesse i at hjælpe sin søn. Ud fra objektive kriterier er han inhabil.

I denne sag skulle dommer Stausbøll dømme i en sag, hvor de anklagede var kolleger, jeg i bund og grund beskyldte for at sætte deres kollegiale sammenhold over loven, idet de dækkede over Dorete Bager ved at give mig skylden for FDV's formalitetsfejl. Det stillede ham i et dilemma på den måde, at han ikke kunne give mig medhold uden at bryde det samme kollegiale sammenhold, som kollegerne satte højere end alt andet.

Formelt var det også hans arbejdsgiver, Domstolsstyrelsen, der var sagsøgt. Det var således en af Domstolsstyrelsens *egne* dommere, der skulle undersøge, om hans *egen* organisation havde handlet ansvarspådragende over for mig.

Uafhængig og upartisk: Subjektive kriterier

Ved bedømmelse af habilitet efter subjektive kriterier undersøges, om der er den fornødne sammenhæng mellem lovgivningen og afgørelsen.

Der skal meget til at fratage en borger retten til at gå i rette for sig selv. Der er kun ét kriterium: Det skal være umuligt at gennemføre sagen på forsvarlig måde uden advokatbistand. Det kommer næppe på tale i byretten, udtalte Retsplejerådet, for der har dommeren pligt til at vejlede selvmødere. Og man skal have formålet for øje: at undgå reelt utilfredsstillende resultater (betænkning nr. 698/1973).

Dommer Stausbøll havde hverken mødt mig eller læst stævningen, da han gav mig advokatpålæg. Han havde altså ingen forudsætninger for at bedømme mine evner om noget som helst. Der er ingen sammenhæng mellem lovens formål og advokatpålægget, som kun gjorde det vanskeligere at behandle sagen.

For Anette Burkø, der afsluttede sagen ved at afvise den, fordi ingen advokat ville tage den, var situationen værre. Jeg havde på det tidspunkt opfyldt Stausbølls krav, idet advokat Henrik Karl Nielsen havde begrundet og godkendt påstandene. Hun havde endvidere mødt mig i landsretten, hvor jeg godt kunne føre en retssag (side 753). Hun var også informeret om problemet med at finde en advokat, der ville føre sagen. Hun vidste udmærket, at advokatpålægget ville få det resultat, at sagen ikke kunne behandles, altså det stik modsatte af formålet med § 259, stk. 3.

Lov er lov, og lov skal holdes - eller hvad?

Mette Frederiksen: “Ligeegyldigt hvad man måtte mene om alle mulige spørgsmål, så skal loven holdes. Og det skal den, hvad enten det er en dansk lov, eller det er på baggrund af de konventioner, vi har tiltrådt. Det nytter ikke noget at basere et samfund på lovløshed, hverken i den ene eller anden sammenhæng.

Man kan jo ikke diskutere, om man skal overholde loven. Man kan jo ikke have en regering i et land, der ikke vil efterleve enten den nationale lov eller de internationale forpligtelser, der findes. Så bliver det et lovløst samfund, og det er der i mine øjne ikke noget parti eller nogen politiker, der kan forsvare.”

Jakob Ellemann-Jensen: “Der er rejst nogle anklager mod Venstre, som jeg mener, vi ikke kan leve med. Lov er lov. Lov skal holdes. Det skal det også af os, og vi kan ikke leve med, at folk kommer i tvivl om, hvorvidt vi er et parti, der går ind for lov og orden.”

Sofie Carsten Jensen: “Det handler ikke om udlændingepolitik eller asylpar. Det handler om at stå vagt om retsstaten. Vi har et afsindigt behov for at signalere meget, meget tydeligt, at det er der et bredt flertal i Folketinget, der gør, og det stiller vi over vores politiske uenigheder, over partipolitik, over egne interesser, fordi det er demokratiets fundament.”

Konklusionen på de politiske overvejelser var at anlægge en rigsretssag mod Inger Støjberg, og nu spørger jeg: Er det ligeegyldigt, om dommerne overholder loven? Og herunder, at det kan efterprøves ved en upartisk domstol, når meget tyder på, at det ikke har været tilfældet? Lad mig blot nævne beslaglæggelsen af mine film og de bemærkelsesværdige begrundelser for at nægte mig erstatning.

Var filmene overhovedet beslaglagt? I fire år var de, så var de pludselig ikke! Var filmene ulovligt importeret? Ja, ifølge Niels Bo Jørgensens rekvisition var de (side 903). Det var de også, da jeg var blevet træt af at opbevare dem (side 832). Men da jeg havde overladt dem til byretten, var de pludselig ikke (side 901)!

Der var hundredvis af uafklarede spørgsmål efter FDV's mange kovendinger og diverse dommers løgne - ikke mindst den løgn, Vestre Landsrets kendelse var baseret på i afgørelsen, der ansporede mig til at anlægge sagen (side 826).

denkjultekorruption.dk/video74
Mette Frederiksen, 9. juni 2020

denkjultekorruption.dk/video75
Debat om retsstaten, 10. januar 2021

Hvem vil stå vagt om retsstaten?

Spørgsmålet er, om Folketinget vil stå vagt om retsstaten, når det ikke drejer sig om en politisk modstander, men når der rokkes ved selve retsstatens fundament. Må dommere begå overgreb på befolkningen i jagten på vennernes konkurrenter? Er det for stærke ord om beslaglæggelsen og det efterfølgende forløb?

Hvorfor ikke være ærlige og indrømme, at Niels Bo Jørgensen og Lars Segato dygtigt havde konstrueret et misvisende billede af mig som en importør, der ikke accepterede loven? De havde udnyttet bevissikringsreglerne til at få Dorete Bager på tomandshånd, og her havde Lars Segato fået hende til at love at gennemføre bevissikringen. Hun mente det utvivlsomt, da hun trøstede mig med, at jeg ville få lejlighed til at komme til orde i justificationssagen, men det var altså for sent. Det er imidlertid vigtigt at forstå, at det ikke kun handler om Dorete Bager.

Det havde aldrig udviklet sig til et egentligt problem, hvis dommerne i Vestre Landsret havde gjort deres pligt i blot ét af de to kæremål. Jeg sendte allerede den 23. december 2005 en udførlig redegørelse til landsretten, men ingen læste den. De tre dommere stolede blindt på FDV. Da Niels Bo Jørgensens formalitetsfejl forårsagede helt andre problemer, gik tre andre landsdommere skridtet videre i det andet kæremål og løj utilsløret. Det er gået præcis, som Klaus Kjølner skrev i sin bog om netværk (side 681).

I justificationssagerne handlede det for alle dommere om at dække over FDV og den handelshindrende fortolkning, de havde fået indført med kovendingen om lovens fortolkning og det vellykkede overfald på Laserdisken, for på det tidspunkt var det for sent at indrømme, at de var blevet narret af FDV's advokater. Det var som at høre Lilholt igen (side 275): "Vi kan ikke sige til vores kolleger, som har tilladt denne praksis igennem 14 år, at de er dumme."

Politikerne bør ikke negligere, hvad der står på spil for det danske samfund. Først og fremmest i form af overpriserne, som direkte belaster de danske forbrugere, men som også begrænser den økonomiske vækst i og med, at markedskontrollen gør det sværere for nye idéer og initiativer at få indpas på det danske marked. Det er selve markedskontrollens funktion at sikre, at de, der kontrollerer markedet, bevarer kontrollen. Og selvfølgelig hæmmer de høje priser udviklingen.

Glem ikke, at det faktisk lykkedes for FDV at fastholde udlejningsmonopolet igennem hele videoudlejningsmarkedets levetid. Dommernes støtte til FDV var så stærk, at FDV's markedsopdeling af videoudlejningsmarkedet trods retspræsident Arildsens indsats aldrig blev behandlet af EU-Domstolen.

Der er gået 19 år siden indførelsen af generalimportører, der kontrollerer hvert sit vareområde. Intet tyder på, at det vil blive ændret i nær fremtid. Dommerne vil ikke tillade, at den områdebeskyttende fortolkning undersøges, og politikerne har enten mistet interessen for frihandel eller taget skyklapper på.

Med anmodningen beder jeg Folketinget tage stilling til, om det er acceptabelt, når dommere bruger advokatpålæg som løftestang for at afvise ubehagelige sager.

Nødvendigheden af de 534 påstande

Efter de to kæremål i 2006 og 2007 var jeg blevet træt af alle bortforklaringerne og løgnene. Det var med velberådet hu, at jeg omhyggeligt gik alle stridspunkter igennem - herunder alle de relevante faktiske omstændigheder, der blev ignoreret af dommerne. Dem ville jeg tvinge en domstol til at forholde sig til.

F.eks. skulle det være klart, at der ikke havde været tvivl om, at Laserdisken i 2005 var drevet af mig. Hvis påstandene blev behandlet, ville vi i det mindste se, hvor kæden sprang af, altså hvad der lå bag landsrettens løgn om, at jeg først via brev af 25. september 2006 oplyste, at Laserdisken drives af mig personligt?

Det kom bag på mig, hvor mange påstande det løb op i. Efter ca. 50 spurgte jeg Per Christensen, om der er regler for antallet af påstande i en stævning. Det er der ikke, så jeg medtog alle spørgsmål, hvor et klart svar eller utvetydig holdning ville løse et problem. Det var blevet et praktisk problem at opbevare de mange film, og det var et irritationsmoment, at Dorete Bager og de øvrige dommere bare så bort fra beslaglæggelsens eksistens. Hvis jeg ikke gjorde noget drastisk, ville filmene utvivlsomt få lov til at ligge i min kælder for tid og evighed.

De første par år var der ikke tvivl om, at filmene var beslaglagt, men med tiden blev emnet mere og mere ømtåleligt. Retspræsident Christian Lundblad blev først bekendt med sagen, da jeg afleverede filmene (side 835). På det tidspunkt var han imødekommende og tilsyneladende interesseret i at undersøge sagen. Han lovede i den forbindelse at tage en snak med Dorete Bager.

Det kom der aldrig noget ud af. Han bad mig i stedet hente filmene baseret på Peter Schønnings bortforklaring. Jeg sendte en detaljeret redegørelse om forløbet og spurgte, hvorfor Dorete Bager ikke bekræftede, hvad der var sket. Hvor svært er det? Han henviste da til landsrettens "utvetydige angivelse" med reference til de dommere, der havde udtalt sig om beslaglæggelsen, selvom de hverken havde været til stede eller talt med nogen, der havde været til stede (side 796).

Hvad kan man slutte af forløbet? At det også for Christian Lundblad handlede om at feje problemet ind under gulvtæppet - med mig som den sikre taber. Senere indrømmede han, at han slet ikke havde talt med Dorete Bager om sagen.

Jeg forestiller mig, at denne sag også er en varm kartoffel for politikerne. De vil sikkert ønske, at jeg aldrig havde spurgt. Den lette bortforklaring er, at det må de rette myndigheder tage sig af, men hvem skulle det være?

Jeg har forsøgt at indbringe sagen for Den Europæiske Menneskeretsdomstol, men den ville som bekendt ikke engang registrere klagen (side 1051). Selvom jeg har sendt klagen over advokatpålægget og retssagens afvisning ikke mindre end to gange til Domstolen, eksisterer der intet om sagen i Domstolens register. Også Den Europæiske Menneskeretsdomstol lider af berøringsangst.

Jeg har faktisk ikke andre steder at gå hen. Kun Folketinget kan sikre, at mine anklager mod diverse dommere i relation til bevissikringen og beslaglæggelsen i 2005 vil få den nødvendige behandling ved en uafhængig og upartisk domstol.

Paradigmeskifte ønskes

En dag fik jeg et telefonopkald. En mand ville fortælle mig, at der var en fejl på Laserdiskens hjemmeside. Han forklarede fejlen, hvorefter jeg foretog en kontrol og konstaterede, at han havde ret. Jeg takkede ham og rettede fejlen.

Det var en win-win situation. Jeg fik en bedre hjemmeside ud af det. Nu var der i hvert fald én fejl færre. Jeg var glad for at blive gjort opmærksom på fejlen, så jeg fik mulighed for at rette den, og vedkommende fik den tilfredsstillende, at han havde bidraget til at forbedre Laserdiskens hjemmeside.

Sådan tænker man ikke i det offentlige Danmark. Hvis man gør en myndighed opmærksom på en fejl, bliver man mistænkeliggjort og bekæmpet. Ingen synes at være interesseret i et mere velfungerende Danmark. Myndighederne ser det som et problem, hvis man påpeger fejl. De ser ikke mulighederne for forbedringer.

De går i panik: "Er der begået en fejl i den organisation, jeg har ansvaret for?" De reagerer som Basil fra *Fawlty Towers* (Halløj på Badehotellet, 1975) og skyder skylden på alle andre.

Men er det ikke bedre at rette en fejl, når den er påvist?

danskjultekorruption.dk/video76

Fawlty Towers: The Wedding Party

Forligsforslag: 10 mio. kr. i erstatning til Laserdisken

Hvis jeg får mulighed for at gennemføre retssagen mod Domstolsstyrelsen, vil jeg supplere med et par hundrede påstande vedrørende Hans Esdahl, Mette Langborg og Chr. Backe, og jeg vil kræve 20 mio. kr. i erstatning. Jeg vil derefter kæmpe for at få medhold i hver eneste påstand. Det er "efter bogen"-løsningen.

Anslået har sagen kostet mig ca. 20 mio. kr. På tidspunktet for bevissikringen tjente jeg tæt på 50.000 kr. om ugen. Laserdisken var inde i en rivende udvikling. Et par måneder forinden havde jeg købt The Cinema Bookshop i London og var på vej til at udvide sortimentet med filmbøger, merchandise og memorabilia, og samtidig var hjemmesiden ved at blive opgraderet med en international version til det globale marked. Laserdisken var på vej til at blive international.

Alt gik i stå med bevissikringen og de efterfølgende retssager. Snart handlede det kun om at overleve, og det lykkedes via medarbejdernes løntilbageholdenhed.

Når det er sagt, har jeg intet ønske om at tvære i dommernes fejl. Løs problemet med FDV's absurde markedskontrol, og giv mig nok til at betale medarbejdernes lønefterslæb og udvikle en ny hjemmeside. Så vil jeg være tilfreds.

Jeg meddeler på forhånd, at jeg er parat til at forlige sagen for 10 mio. kr., hvor halvdelen vil gå ubeskåret til medarbejderne, og resten vil gå til at udvikle en ny hjemmeside og til at opgradere Laserdiskens ældgamle edb-system.